

Arrest

nr. 69 519 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2011 referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. NAVASARTIAN en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U bent een Oezbeekse staatsburger van Bashkir origine.

U woonde sinds 1992 samen met een vriendin, L. (...), met wie u een lesbische relatie had.

Om uw relatie met haar verborgen te houden, vertelde u aan vrienden en kennissen dat u met deze vrouw samenwoonde om de kosten van uw appartement te delen en dat u van haar hulp kreeg in de opvoeding van uw zoon, R. (...).

Toen uw zoon beschuldigd werd van moord en u onder bedreiging te horen kreeg dat u de zaak moest laten rusten omdat u anders hetzelfde lot zou beschoren zijn, vluchtte u in 2002 naar Tsjechië, waar u enkele maanden later, op het moment dat u uw zoon via een advocaat tegen betaling kon vrijkrijgen, samen met uw zoon asiel aanvroeg bij de Tsjechische asielinstanties.

In Tsjechië ondeckte uw zoon dat u lesbisch was. Hij vertrok naar een voor u onbekende plaats. Sindsdien hebt u niets meer over hem vernomen.

In mei 2007 kreeg u een negatief antwoord op uw asielaanvraag.

Er werd in Oezbekistan een schuldige gevonden voor de moord waarvan uw zoon beschuldigd werd en u keerde terug naar Tashkent (Oezbekistan).

Via uw vroegere bazin, N. (...), kon u er een verblijfplaats krijgen.

Enige tijd later ontmoette u R. I. (...) in een park in Tashkent. Nadat u haar uw situatie had uitgelegd, stelde zij u voor bij haar in te trekken.

U begon een relatie met haar en slaagde erin om deze verborgen te houden voor de buitenwereld.

Op 8 november 2010 vroeg uw bazin N. (...) u of het waar was dat u lesbisch was. Zij vertelde u dat alle medewerkers dit die dag vernomen hadden en erover praatten. Zij raadde u aan om het land te verlaten.

U werd opgebeld door uw buurvrouw, L. M. (...), die u vertelde dat haar man en twee andere buurmannen ruzie maakten en naar uw appartement waren gegaan, en dat ze R. I. (...) hadden meegenomen.

U nam de trein naar Tcheliabinsk (Rusland) en ontmoette daar een vriendin. Via een kennis van haar werd uw reis naar België geregeld. Er werd een vals paspoort voor u aangemaakt en u reisde met de trein naar Moskou, om van daaruit met het vliegtuig naar Brussel verder te reizen.

U vroeg op 23 november 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

U bent niet in het bezit van een Oezbeeks paspoort.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde dat u in 2003 asiel hebt aangevraagd in Tsjechië omwille van de problemen van uw zoon en dat u in 2007 bent teruggekeerd naar Oezbekistan.

Betreffende de moordzaak kende u geen problemen meer omdat deze ondertussen werd opgelost.

U beweerde dat u Oezbekistan in 2010 opnieuw moest verlaten omwille van problemen door uw seksuele geaardheid.

Er dient echter vastgesteld te worden dat u uw terugkeer vanuit Tsjechië naar Oezbekistan in 2007 en uw verblijf in Oezbekistan tussen 2007 en 2010 op geen enkele manier hard kan maken.

Eerst en vooral dient immers opgemerkt te worden dat u ter staving van uw terugkeer en uw verblijf in Oezbekistan sinds 2007 tot 2010 geen paspoort kon voorleggen.

U kon ook het valse paspoort niet voorleggen dat volgens u voor u werd aangemaakt voor uw (vlieg)reis naar België in 2010.

Het enige wat u voorlegde was een kopie van een tweetal bladzijden uit uw Oezbeeks paspoort.

Echter, door het niet kunnen voorleggen van uw origineel paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats na 2007, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België in dit paspoort, en het moment en de wijze waarop u uit uw land bent vertrokken, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt bovendien nog versterkt door volgende vaststellingen omtrent uw paspoort.

Zo was volgens uw verklaringen en volgens de informatie die uit de door u neergelegde kopie van dit paspoort afgeleid kan worden, uw Oezbeeks paspoort slechts geldig tot maart 2007, maar zou u voor uw terugkeer naar Oezbekistan beroep hebben kunnen doen op een firma die voor u alle noodzakelijke documenten regelde en uw terugkeer op een legale manier kon laten verlopen.

Na uw terugkeer zou u wel meteen een aanvraag ingediend hebben voor een nieuw paspoort, maar u zou toen te horen gekregen hebben dat de blanco formulieren niet meer voorhanden waren. U zou hiervoor een bewijs gekregen hebben van de betrokken instanties (CGVS p.5). U kon ook dit bewijs echter niet voorleggen (CGVS p.5).

Daarna zou u steeds opnieuw geïnformeerd hebben naar uw paspoort, maar men zou u onrechtstreeks laten verstaan hebben dat men geld van u wilde, omdat u was teruggekeerd uit Tsjechië (CGVS p.5).

Er dient verder opgemerkt te worden dat de kopies die u van uw paspoort voorlegde enkel persoonsgegevens bevatten en registratiestempels die dateren van 1991 en 1995. Toen u gevraagd werd waarom slechts deze twee bladzijden van uw paspoort gekopieerd werden, en niet de bladzijden met de stempels van uw in- en uitreis naar Tsjechië, of met uw registratiestempels, antwoordde u dat u het niet wist.

U voegde toe dat de stempels van de tijdelijke registratie op een papiertje werden gezet, maar u kon ook dit papiertje niet ter staving neerleggen, aangezien dit volgens uw verklaringen samen met uw paspoort bij de passeur was achtergebleven (CGVS p.5-6).

Naast de vaststellingen omtrent uw paspoort kon ook uit uw werkboekje niet afgeleid worden dat u na 2007 nog in Oezbekistan verbleven en gewerkt zou hebben. De laatste aantekeningen in dit boekje dateren namelijk van 2000.

Toen u om uitleg gevraagd werd, zei u dat door N. (...), uw bazin, na 2007 niets officieel opgetekend kon worden aangezien u geen permanente registratie had (CGVS p.6).

U kon echter niet aantonen dat u slechts een tijdelijke registratie had aangezien ook het bewijsje dat u hieromtrent gekregen zou hebben in uw paspoort bij de passeur was achtergebleven (CGVS p.5-6). Door het ontbreken van enig bewijs betreffende uw verblijf in Oezbekistan tussen 2007-2010, wordt de geloofwaardigheid hiervan op ernstige wijze ondermijnd.

Aangezien de geloofwaardigheid van uw terugkeer naar Oezbekistan na 2007 en uw verblijf aldaar tussen 2007 en 2010 door bovenstaande vaststellingen aangetast werd, kan moeilijk nog geloof gehecht worden aan de feiten die u ter staving van uw asielaanvraag aanhaalde betreffende deze periode in Oezbekistan, met name uw lesbische relatie met R. I. (...) en de problemen die u in november 2010 ondervonden zou hebben.

U legde ook geen enkel begin van bewijs neer waarmee u deze feiten kon onderbouwen.

Bovenstaande conclusie omtrent de geloofwaardigheid van uw relaties en de daaruit voortvloeiende problemen in 2010 wordt bovendien nog versterkt door enkele merkwaardigheden binnen uw asielaanvraag.

Zo is het eerst en vooral eigenaardig dat u bij uw asielaanvraag in Tsjechië in 2003 absoluut geen melding maakte van uw seksuele geaardheid, ofschoon uit uw verklaringen blijkt dat dit "not done" is in Oezbekistan, u uw relaties voor de buitenwereld verborgen hield en wel eens gehoord had dat iemand werd vermoord in Oezbekistan omwille van zijn geaardheid (CGVS p.7, 10 en 11).

Voorts is het wel erg merkwaardig dat uw bazin plots in november 2010 lucht zou gekregen hebben van het feit dat u een lesbische relatie had, alhoewel u beweerde uw bazin al jaren te kennen (CGVS p.8) en u al heel wat jaren, meer bepaald sinds 1992 (CGVS p.2 en 7), een lesbische relatie had, eerst met L. (...) en later met R. I. (...).

Verder berust de reden waarom men op uw werk van uw relatie met R. I. (...) op de hoogte was geraakt niet op objectieve feiten, maar puur op uw vermoeden als zou uw ex-vriendin L. (...) hiervoor verantwoordelijk zijn geweest, omdat zij boos was op u (CGVS p.9 en 11).

Daarnaast blijft u opvallend vaag over wat uw vriendin R. I. (...) op 8 november 2010 overkomen zou zijn. Volgens uw verklaringen werd zij meegenomen door twee van jullie buurmannen, maar u weet niet precies waarom of wat er verder met haar gebeurd is (CGVS p.10-11).

Het is ten slotte ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat u, alhoewel uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u met R. I. (...) toch een duurzame relatie had en al geruime tijd van plan was om samen met haar naar het buitenland te vertrekken (CGVS p.6), zonder R. I. (...) en louter afgaande op wat uw buurvrouw u aan de telefoon vertelde op de eerste de beste trein bent gesprongen richting Rusland, zonder ook maar één poging te ondernemen om uit te zoeken wat er met haar was gebeurd of waar ze zich bevond.

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw problemen in Oezbekistan.

Gelet op voorgaande conclusies dient bijgevolg vastgesteld te worden dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève hebt kunnen aannemelijk maken en dat u al evenmin concreet hebt kunnen aantonen dat u in uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u nog neerlegde ter staving van uw asielaanvraag, met name uw geboorteakte en uw werkboekje, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten. Het diploma dat u nog voorlegde tijdens het gehoor voor het CGVS bevat enkel gegevens met betrekking tot uw studies en kan bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag bijgevolg evenmin wijzigen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 1 juli 2011 een schending aan van de motiveringsplicht; zij roept ook een machtsoverschrijding in.

Zij laat gelden dat het hoofdargument van de commissaris-generaal "*totaal niet correct en beledigend*" is (zie het verzoekschrift, p. 3) en dat de commissaris-generaal ook geen enkel concreet tastbaar bewijs aanhaalt.

De commissaris-generaal argumenteert volgens verzoekster dat het niet voorleggen van het internationaal paspoort "*gelijk staat aan*" (zie het verzoekschrift, p. 3) het bewust achterhouden ervan met het oog op het verbergen van de erin vervatte informatie en dat het niet voorleggen van het paspoort volgens de commissaris-generaal "*het bewust misleiden*" (zie het verzoekschrift, p. 3) betekent om de Belgische autoriteiten niet toe te laten te achterhalen met welk visum zij haar land van herkomst heeft verlaten.

Verzoekster acht deze argumenten echter "*subjectieve en banale conclusies*" en "*niet gegronde subjectieve en criminele beschuldigingen aan haar adres*" (zie het verzoekschrift, p. 3), waaraan "*zij geen woorden wenst vuil te maken*".

Verzoekster laat vervolgens gelden dat "*noch artikel 1, A van de Conventie van Genève, noch de Guide de la procedure pour les réfugiés, noch enige andere internationale of nationale wetgeving (sic)*" (zie het verzoekschrift, p. 4) het voorleggen van identiteitsdocumenten verplicht.

Het niet voorhanden zijn van het internationaal paspoort kan volgens verzoekster verschillende oorzaken hebben, waaronder het feit dat mensensmokkelaars dit afnemen of vanwege de corrupte autoriteiten van Oezbekistan die hiervoor grof geld vragen. Zij verwijst vervolgens naar een artikel over de Britse zanger Sting die in februari 2010 optrad op een evenement van de dochter van de president van Oezbekistan waaruit volgens haar blijkt dat haar land van herkomst corrupt is.

Dat de commissaris-generaal de afwezigheid van het paspoort gelijkstelt aan bedrog en valsheid is volgens verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 4) een "*regelrechte schending van de "integriteit van een mens (tenzij asielzoekers geen mensen zouden zijn) en de rechten van de asielzoeker op een humane behandeling van zijn zaak"*.

Het argument van de commissariaat-generaal dat het niet voorleggen van een paspoort een poging zou zijn om een eventueel bekomen visum verborgen te houden, acht verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 5) "*absurd en kennelijk ongegrond*". Zij meent dat de commissaris-generaal op basis van de identiteitsgegevens vermeld in de kopie van haar paspoort, had kunnen achterhalen of zij met een visum haar land van herkomst heeft verlaten. Verzoekster meent dat dit kan "*via een simpele aanvraag bij de Europese Vision-databank*" (zie het verzoekschrift, p. 5); zij besluit dat deze procedure ofwel niet gevoerd is, ofwel dat het resultaat voor haar negatief was.

Aangaande de jegens haar weerhouden ongeloofwaardigheden inzake haar terugkeer vanuit Tsjechië, meent verzoekster dat de afwezigheid van een schriftelijk bewijs geenszins betekent dat haar verklaring ongeloofwaardig is. Bovendien benadrukt verzoekster dat zij uit eigen beweging heeft verklaard dat zij jaren in Tsjechië heeft verbleven alwaar zij een asielaanvraag indiende. Zij meent dat de commissaris-generaal geen moeite heeft gedaan om informatie te vragen uit Tsjechië en dat hij "*zijn gebrekkig onderzoek camoufleert met subjectieve conclusies*" (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekster concludeert dat het Commissariaat-generaal zijn "*verplichting tot het vergaren van informatie*" (zie het verzoekschrift, p. 5) heeft geschonden, aangezien er geen onderzoek gevoerd is via de Europese Vision-databank, -of dat dit resultaat genegeerd werd-, en dat er bovendien geen navraag gebeurde bij de Tsjechische autoriteiten.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoekster meent dat het hoofdargument van het Commissariaat-generaal voor haar "*totaal niet correct en beledigend*" is (zie het verzoekschrift, p. 3) en dat de commissaris-generaal zich beperkt tot het uiten van "*banale en subjectieve conclusies*" (zie het verzoekschrift, p. 3), alsook "*subjectieve en criminele beschuldigingen*" (zie het verzoekschrift, p. 3) wat betreft haar onvermogen haar internationaal paspoort voor te leggen, stelt de Raad vast dat verzoekster niet verder komt dan het uiten van kritiek in heftige frasen op de motivering van de bestreden beslissing zonder daar evenwel concrete elementen tegen aan te brengen.

De stelling dat de commissaris-generaal geen enkel concreet tastbaar bewijs aanbrengt ter staving van de aangehaalde motieven, is eveneens niet dienstig. Het is inderdaad aan verzoekster die door een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk dient te maken. De commissaris-generaal dient immers niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zouden zijn.

De abstracte stelling van verzoekster dat het voorleggen van identiteitsdocumenten niet verplicht wordt, is onjuist. De Raad wijst er vooreerst op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad wijst er verder op dat de bewijslast op verzoekster rust; het bewijs van identiteit is een wezenlijk element in iedere procedure en verzoekster moet in dit verband de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen.

Ook het verschaffen van duidelijkheid omtrent de reisweg valt onder de eis om de waarheid te vertellen en de plicht tot medewerking.

De uitleg van verzoekster dat het ontbreken van een internationaal paspoort te wijten kan zijn aan de passeur, die het afneemt en niet teruggeeft of corruptie, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De verwijzing naar een artikel over een optreden van Sting in Oezbekistan op vraag van de dochter van de president, om mogelijke corruptie in verband met paspoorten te illustreren, is -te- vergezocht.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het vermoeden van de commissaris-generaal op basis van de afwezigheid van een internationaal paspoort in hoofde van verzoekster -een vermoeden dat de Raad deelt op basis van de argumentatie dienaangaande vervat in de bestreden beslissing (zie p. 2, 3)-, wordt niet weerlegd door de tirade (zie het verzoekschrift, p. 4) dat dit een *“regelrechte schending is van de integriteit van een mens en van de rechten van de asielzoeker voor een humane behandeling van zijn zaak”*.

De Raad benadrukt dat op de vraag op het Commissariaat-generaal waarom verzoekster slechts twee bladzijden van haar paspoort had gefotokopieerd en niet de bladzijden met de stempels van in- en uitreis naar Tsjechië of deze met de registratiestempels, zij antwoordde dat “zij het niet wist” (zie het verhoorblad van 20 mei 2011, p. 5). Ook dergelijk antwoord voedt het vermoeden van misbruik in hoofde van verzoekster.

De Raad volgt de commissaris-generaal wanneer deze na vaststelling dat de twee gefotokopieerde bladzijden uit het paspoort die enkel persoonsgegevens bevatten en registratiestempels die dateren van 1991 en 1995, besluit dat het voorgehouden verblijf van verzoekster in Oezbekistan tussen 2007 en 2010 geenszins gestaafd wordt.

Waar verzoekster het de commissaris-generaal ten kwade duidt dat hij geen onderzoek heeft verricht bij de Europese Vision-databank naar een eventueel visum in haar paspoort noch een onderzoek werd gedaan bij de Tsjechische autoriteiten, antwoordt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf.

Het is niet de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Dit geldt met name zowel voor de asielaanvraag van verzoekster in Tsjechië als voor nazicht van de Europese databank. De Raad merkt wat betreft dit laatste nog op dat zo de commissaris-generaal al naspeuring zou doen naar een eventueel visum, het risico groot is dat zijn opzoekingen tot geen of tot een onjuist resultaat leiden omdat hij ze slechts kan laten voeren op basis van een zelf verklaarde identiteit gezien verzoekster haar identiteit niet bewijst aan de hand van een geldig identiteitsdocument.

Waar verzoekster laat gelden dat de afwezigheid van een schriftelijk bewijs inzake haar terugkeer naar Tsjechië geenszins betekent dat haar verklaring ongeloofwaardig is, herhaalt de Raad dat verklaringen enkel een voldoende bewijs op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen aan die de argumenten in de bestreden beslissing kunnen weerleggen; de Raad neemt de motivering van de bestreden beslissing over.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van

de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.7. De Raad ziet verder niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoekster ingediende asielaanvraag.

Een beslissing is enkel met machtsoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS, nr. 7681 van 4 maart 1960; RvS, nr. 8094 van 30 september 1960; RvS, nr. 11.519 van 23 november 1965), wat in casu manifest niet het geval is. De motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is volgens de Raad dan ook geen sprake.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE